

Щовечора, коли стишувався галас міста, Фаго вирушав на прогулянку. Він виходив у квартиру, з підвіконня вискакував на карниз і пожежною драбиною видирався на дах. Там, під темно-бузковим небом, Фаго бродив дахами й милувався вогнями міста. Він дослухався до сонного шурхотіння вулиць і мріяв про літаки. Коли ж мав особливо капосний настрій — ішов шугати голубів на димарях. Ті дуже кумедно полошилися спросоння, коли Фаго вискакував на них із темряви з диким криком.

Того особливого вечора, коли все почалося, котикові не хотілося гратися з голубами. Він повільно пройшовся дахами до набережної, щоб там зіскочити на землю й сісти на трамвай. Фаго

мав намір дістатися до Великого котячого парку (відомого людям як парк Султанахмет). Опівночі тут збиралися майже всі коти з прилеглих околиць, аби відвідати бенкет, який традиційно готували люди із залишків непроданих удень смажених курочок і баранячих котлет. Коти частувалися й пліткували.

Фаго рідко брав участь у цій розвазі. З нього завжди кепкували, та й курятину він не надто любив — завжди надавав перевагу рибі й мишкам. Але того дня котик мав неабиякий привід поїхати до котячого парку.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

прямісінько на Фаго. Мустафа взагалі злетів зі свого сидіння й полетів у кущі.

— Новенький, щоб тобі! Ти що робиш? — розлючено зашипіла кицька.

— Вибачте, — пробурмотів розгублений котик. — Я просто не знаю, як їх брати.

Попеляста пані гнівно блимнула на нього зеленими очима, а слуга Мустафа тим часом

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Процесія розкішних паланкінів пропливала в браму султанського палацу. Загартовані й дужі носії переставляли пухнасті лапи, а їхні знатні пасажири безтурботно дрімали на подушках. Майже всі. Ноші попелястої пані накульгували на лівий задній кут, через що рухалися смішними підскоками й ривками, а сама попеляста пані вчепилася у свій паланкін кігтями, аби не вилетіти з нього. Це все через Фаго. Бідолаха ледь-ледь тягнув лапи та шпортався на кожному кроці.

На котика шипіли всі: попеляста пані, Мустафа, а найбільше — троє носіїв, яким Фаго збивав звичний ритм ходи. Вони від того зморювалися набагато швидше, от і сердилися.

Нарешті процесія зайшла на широке подвір'я, вимощене гладенькими камінцями, і зупинилася.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>